

Pál László
JÚLIUS

Az utak most szeretők lábnyomát
 hordják megittasulva és bennük
 a megrakott kalászkok kedve leng
 acélosan a testünk újra árad
 mint szűkülő és táguló pupilla
 leírhatatlanul ragyog az est
 kőből és fából nem faragható
 a pillanat bezárna itt egy ablakot
 és választ adna minden gondolatra
 hát menj aludj a dolgok élre állnak
 bevégezetlenül és álmukban
 áttetszik rajtuk egy gyermek arca.

ADVENT

Mire megjössz, hatalmas rend lesz.
 Szegetlen percek tisztasága.
 Meleg csöndjükkal párnák
 és abroszok világlanak
 a királykék éjszakába.

Az ablakom mögül
 egy végtelen mély kútba nézek,
 ölelő karjait érzem, és
 lehullanék, lehullanék
 ölébe tán az ős-egésznek.

Belépő tested színeit
 feloldja parttalan a gyertya lángja.
 Viaszcseppben most elpihen a tenger.
 Hófehér ingjeink alól
 áttetszik létünk csipkevászna.

